

tidligere været rejst spørgsmål om ændring af denne tilskudsordning. Spørgsmålet herom må dog formentlig afvente en samlet revision af de gældende regler for fordeling af de offentlige udgifter mellem staten og kommunerne, og tilskudsordningen foreslås derfor ved nærværende lovforslag opretholdt uændret. Da reglerne om tilskudets fordeling for en del bygger på de regler i 1933-loven, der foreslås ophævet (nemlig reglerne om påligning af ejendoms-skyld), må det ud fra systematiske hensyn anses for mindre hensigtsmæssigt, at de pågældende bestemmelser optages direkte i den foreslåede nye lov om kommunale ejendomsskatter, og i stedet herfor foreslås det derfor, at 1933-loven for disse bestem-melsers vedkommende fortsat skal have gyldighed, jfr. herved forslagens § 20, stk. 4.

1933-lovens § 15 fastsætter, at de nærmere regler for påligning og opkrævning af de kommunale skatter kan fastsættes i en særlig vedtægt for hver enkelt kommune. Da sådanne vedtægter næppe vil kunne have selvstændig betydning ved siden af de detaljerede regler, som forslaget indeholder, har man — ligesom skattelovskommissionen — undladt at optage den pågældende bestemmelse i forslaget.

1933-lovens § 18 hjemler en begrænset adgang for kommunalbestyrelsen til at meddele fritagelse for grundskyld, når særlige byplanmæssige hensyn taler herfor. Bestemmelsen har efter de foreliggende oplysninger mistet sin betydning. Den er ligeledes udeladt i kommissionsforslaget (jfr. herved bemærkningerne til dette forslags §§ 10—11).

1933-lovens § 26 med overgangsregler for visse forpagtningsforhold må ifølge bemærkningerne til § 19 i kommissionsforslaget nu antages at have mistet enhver betydning og er derfor af skattelovskommissionen i samråd med landbrugsministeriet foreslået ophævet. De i nærværende forslag indeholdte ændringer af den kommunale ejendomsbeskatning skulle ikke gøre optagelsen af en lignende bestemmelse nødvendig, idet forslaget ikke indebærer sådanne ændringer i de om den kommunale ejendomsbeskatning gældende regler, at det vil have nogen afgørende indflydelse på de påløbende kommuneskatters samlede størrelse inden for de åremål, for hvilke brugsforhold normalt aftales.

Vedrørende indholdet af lovforslagets enkelte paragraffer bemærkes iøvrigt følgende:

Til § 1.

Medens den kommunale ejendomsskyld som foran nævnt foreslås fikseret og aftrappet, bevares efter forslaget den kommunale grundskyld som en varig afgift på de faste ejendomme i hver kommune.

Af paragraffen fremgår det, at kun ejendomme, for hvilke der i medfør af lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme er foretaget ansættelse af grundværdien, kan pålignes kommunal grundskyld, og at der, forinden påligningen foretages, på sædvanlig måde skal ske fradrag for forbedringer på samme måde som ved beskatningen til staten. Grundskylden beregnes som en bestemt promille af det efter fradraget fremkommende beløb.

Til § 2.

De hidtil gældende regler om fastsættelsen af de promiller, hvormed den kommunale grundskyld skal opkræves, er indeholdt i 1933-lovens §§ 4—7.

Ved udarbejdelsen af lovforslaget har man fundet det naturligt at samle bestemmelserne om København, Frederiksberg, købstæderne, flækkerne og Marstal kommune i een paragraf. De for disse kommuner gældende bestemmelser om ejendomsbeskatning er jo iøvrigt, efter at nogle af de i den gældende lov indeholdte overgangsbestemmelser har mistet deres betydning, allerede nært beslægtede.

Det foreslås iøvrigt, at den promille, hvormed den kommunale grundskyld skal opkræves, som hidtil fastsættes af kommunalbestyrelserne for 4-årige perioder ad gangen, hvorved det er en forudsætning, at promillen fastsættes til samme størrelse for alle 4 år indenfor perioden.

For Københavns og Frederiksberg kommuner har der tidligere været fastsat bestemte overgrænser for grundskyldpromillens størrelse, men disse grænser er bortfaldet ved lov nr. 361 af 22. december 1954.

For købstadkommunerne, flækkerne og Marstal kommune gælder der fremdeles en maksimalgrænse for udskrivningen af ejendomsskatter, hvilken grænse nærmere er udtrykt således i § 5, stk. 1, 3. pkt., i loven af 1933:

„Ved promillernes fastsættelse vil det være at iagttage, at den kommunale grundskyld og ejendomsskyld ikke kommer til at udgøre mere end 1/6 af alle de udgifter, som efter gennemsnittet af det sidste tiår i det hele har været genstand for ligning på fast ejendom og på personer med tillæg af den kommunale ejendomsskyld, der i skatteåret 1925—26 blev opkrævet i kommunen i henhold til lov nr. 85 af 15. maj 1903 § 21“.

I paragraffens følgende stykker er det fastsat, hvilke skatter der skal tages i betragtning ved beregningen af det pågældende maksimum.

Endvidere er købstæderne ifølge bestemmelsen i § 5, stk. 4, i loven af 31. marts 1926, der er opretholdt ved § 5, stk. 4, i loven af 1933, afskåret fra